coniugationi פָּעֵל quieſcentium עַיִן וָו, videtur vtcunq; ſuperuacaneum: & magis ingenia rudiorum confundere, quàm inſtruere: nimirum cùm vix vllum reperiatur ex his, quæ tanquam in differẽtia adferri ſolent, verbum, quod non ſignificatione commodiùs, & ordinum confuſione minori, poſsit eſſe claſsis quieſcentium עַיִן וָו. vt, רוֹמֵם minùs cõfuſè deriuatur à רוֹם, quã à רָמַם exaltauit, eiuſdem ſignificationis.

		סִבַּבְוּ
		סִבַּבְתֶּם סִבַּבְתֶּן
		סִבַּבְנוּ
Præſens partici.		בֵּינוֹנִי
Pluralis	Singularis.	
	מְסַבֵּב	מְסַבֵּבִים
	מְסַבֶּבֶת	מְסַבְּבוֹת
Particip .præt.		פָּעֳל
Plural.	Singul.	
	מְסֻבָּב	מְסֻבְּבִים
	מְסֻבָּבָה	מְסֻבְּבוֹת
Infinitiuus		מָקוֹר
		סַבֵּב
		בְּסַבֵּב
		כְּסַבֵּב
		לְסַבֵּב
		מְסַבֵּב
Imperatiuus		צווּי
	סַבֵּב	סַבִּי
	סַבְּנָה	סַבֵּבְוּ
Futurum		עָתִיד
	תְּסַבֵּב	יְסַבֵּב

	תְּסַבֵּב	תְּסַבְּבִי
	אֲסַבֵּב	
	יְסַבְּבוּ	תְּסֻבֵּבְנָה
	תְּסַבְּבוּ	
	נְסַבֵּב	

Coniugatio פִּעֵל.

Exemplum:

Præteritum		עָבַר
	סִבֵּב	סִבְּבָה
	סִבַּבְתָּ	סִבְּבַתְּ
	סִבַּבְתִּי	
	סִבֵּבְנוּ	
	סִבַּבְתֶּם	סִבַּבְתֶּן
	סִבְּבוּ	
Præſens partici.		בֵּינוֹנִי
pluralis	Singularis.	
	מְסַבֵּב	מְסַבֶּבֶת
	מְסֻבָּב	מְסֻבָּבָה
Infinitiuus		

Infinitiuus		מָקוֹר
		סִבּוֹב
		עָתִיד
Futurum		
	תְּסֹבֵב	יְסֹבֵב
	תְּסֹבְבִי	תְּסֹבֵב
	אֲסֹבֵב	
	יְסֹבְבוּ	תְּסֻבֵּבְנָה
	תְּסֹבְבוּ	
	נְסֹבֵב	

Coniugatio הִפְעִיל.

Exemplum:

Præteritum		עָבַר
	הֵסֵב	הֵסֵבָּה
	הֲסִבוֹתָ	הֲסִבּוֹת
	הֲסִבוֹתִי	
	הֲסֵבּוֹ	
	הֲסִבוֹתֶם	הֲסִבּוֹתֶן
	הֲסִבּוֹנוּ	
Præſens particip.		בֵּינוֹנִי
Pluralis.	Singularis.	
	מֵסֵב	מֵסִבָּה
	מְסֻבִּים	מְסֻבּוֹת
Particip. prẽterit.		פָּעוּל
Plural.	Singul.	
	מוּסָב	מוּסָבָה
	מוּסַבִּים	מוּסַבּוֹת
Infinitiuus		מָקוֹר
		הָסֵב
		בְּהָסֵב
		כְּהָסֵב
		לְהָסֵב
		מֵהָסֵב

Prætẽriti coniugationis huius in tribus tertiis perſonis vtriuſq; generis & numeri, duplex eſt ratio. Altera quæ in vtraq; ſyllaba habet ··, vt in hac formula cõſpicuum eſt. Altera quæ in in prima ſyllaba habet ··, & in ſecunda —. vt, חֵמַר שַׁדַּי לִי מְאֹד amaritudine affecit me omnipotens valde, Ruth. 1. & alia. Et in plurali, הֵמַסּוּ אֶת־לְבָבֵנוּ fregerunt animũ noſtrum, Deut. 1. Cæterùm in reliquis perſonis eadem omnino eſt ratio accentuũ & ſyllabarum, quæ in quieſcentibus עַיִן: niſi quod illic raphe (hoc eſt lenitas immunis à puncto daghes) & hiric magnum: hîc verò (vt ſuppleatur defectus alteri⁹ literæ) daghes, ꝓpter quod hiric paruum. In

JOANNES QUINQUARBOREUS *Institutiones in Linguam Hebraicam* PARIS, 1559 BERNARD M. ROSENTHAL COLLECTION Octavo